

De zalm en de zandkorrel

Ergens dichtbij hoorde de zalm een klein stemmetje.

‘Ik wil dat ook.’

Ze keek om zich heen, maar zag alleen zand.

‘Hier ben ik,’ hoorde ze.

‘Waar dan?’

‘Vlak naast je. De vijftigste zandkorrel aan de linkerkant. Die hoekige met wat groen erin. Ik wil ook respect.’

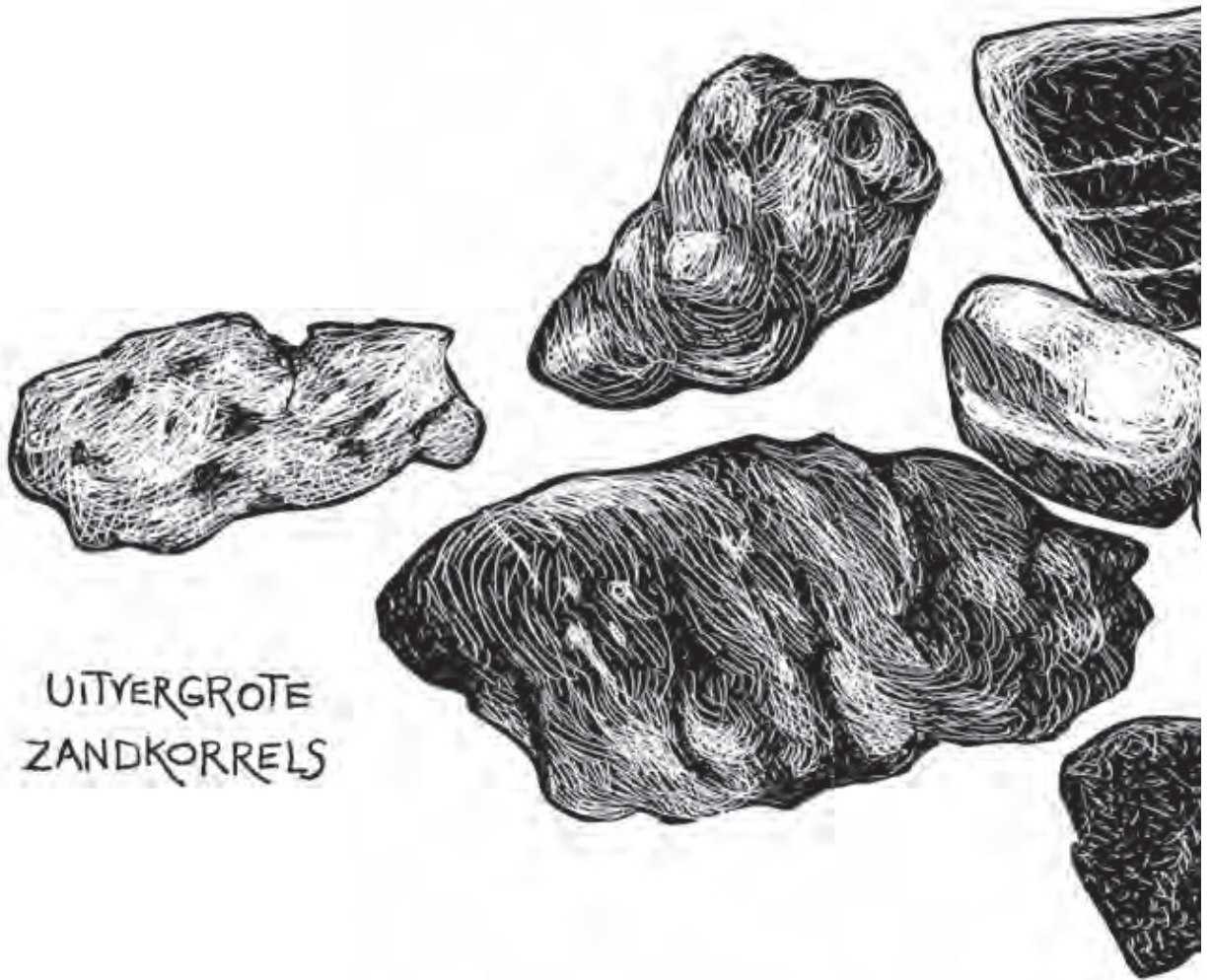
Nog steeds zag de zalm alleen maar duizenden korreltjes zand.

‘Ik zie echt geen verschil, hoor,’ zei ze. ‘Jullie zijn gewoon één grote hoop van hetzelfde.’

‘Je kijkt niet goed,’ zei de zandkorrel.

‘O nee? Ik kijk anders gewoon zoals een zalm kijkt, hoor.’

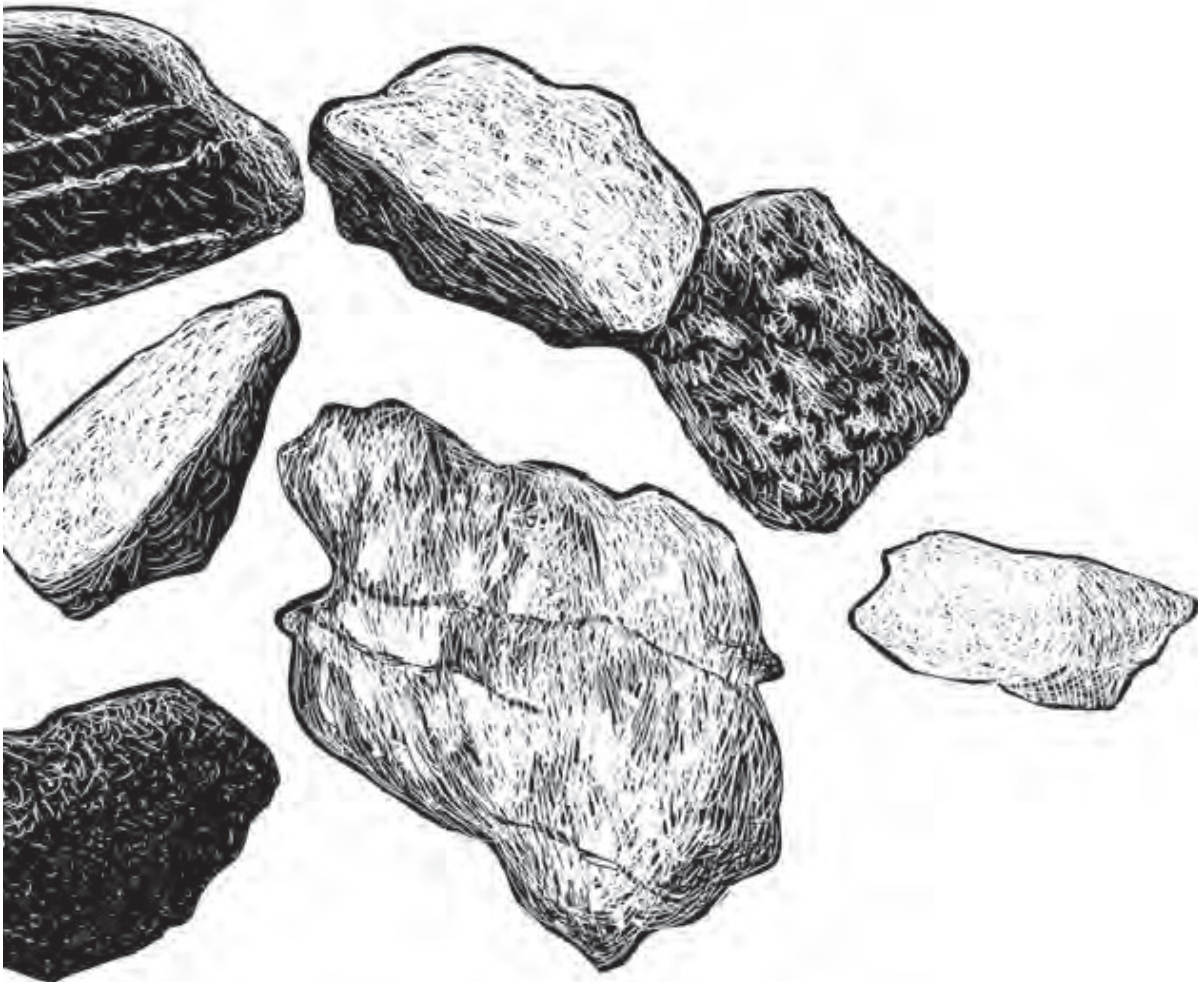
‘Ja, maar niet van dichtbij genoeg,’ piepte de zandkorrel. ‘Van dichtbij genoeg zijn we allemaal anders. Je hebt er die gladgeschuurd zijn, andere zijn hoekig. Je hebt er die donkergrijs zijn met witte aders erin, je hebt er die wat groenig zijn, zoals ik, of met iets van geel of oranje...’

‘Hoor eens,’ zei de zalm, ‘voor mij zijn jullie gewoon een hoop piepkleine korreltjes zand.’

Ze wilde helemaal niet weten waar die ene korrel lag. En ze wilde zeker geen moeite doen om naar dat stemmetje te luisteren.

‘Jullie zijn niet eens eetbaar,’ zei ze. En ze zwom weg zonder om te kijken.

De zandkorrel voelde dat het water aan hem trok. Dat deed het water al eeuwen.

‘Hoelang leeft zo’n zalm helemaal, ook als ze niet wordt opgegeten?’ zei hij tegen niemand in het bijzonder. ‘Wij zijn er al miljoenen jaren.’

‘Zo is dat,’ zei de korrel die naast hem lag. ‘Mooi groen zweempje heb je trouwens.’

‘Dank je. Ik vind jouw witte adertjes ook niet verkeerd.’

‘Trek het je niet aan van die zalm. Weet zij veel. Weet zij veel dat we ooit rotsen waren, en wat we sindsdien in eindeloos lange eeuwen allemaal hebben meegemaakt.’

‘Ja,’ zei de groenige zandkorrel, ‘maar eerlijk gezegd zijn we in al die eeuwen alleen maar onoglijker geworden.’

‘Zo moet je dat niet zien,’ zei de korrel met de adertjes. ‘Als we alleen waren, zouden we misschien onmogelijk zijn, maar we zijn samen. En we zijn niet de enigen. We zijn overal. Ik weet niet precies met z’n hoevelen we bestaan, maar het zal toch zeker, eh, even uitrekenen, honderd keer honderd keer honderd keer honderd keer honderd keer honderd keer honderd keer honderd... nou ja, iets van ontelbaar zijn. En er is niks mis met ons.’

Opeens werd het water in de rivier erg onrustig. Misschien kwam het door de schroef van een schip of door een gevaarlijke onderstroom. Het zand werd omgewoeld en de groenige korrel werd meegenomen, almaar hoger en verder weg, tot hij in een binnenbocht van de rivier op het land werd gesmeten. Daar was een strandje vol witte zandkorrels. Die ene groenige lag er nu tussen.

Ook hier zijn allemaal zandkorrels, dacht hij tevreden.

